

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ทักษะฟุตบอลของนักฟุตบอลชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดปัตตานี ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำมาเรียบเรียงเสนอตามลำดับดังนี้

1. องค์ประกอบทักษะกีฬาฟุตบอล
2. ผู้ฝึกสอน
3. การวัดและประเมินผลทักษะกีฬาฟุตบอล
4. หลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบทักษะกีฬาฟุตบอล

การเล่น การฝึก หรือการแข่งขันกีฬาฟุตบอล ผู้เล่นหรือนักกีฬาจะต้องแสดงทักษะต่าง ๆ ออกมาให้เห็น แต่จะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับความชำนาญของแต่ละบุคคล ดังที่ ฟอง เกิดแก้ว (2520 : 234) กล่าวไว้ว่า การฝึกกีฬาฟุตบอล “ทักษะ” เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญยิ่ง ซึ่งนักกีฬาที่มีทักษะดีจะต้องมีองค์ประกอบหลายประการ เช่น มีโครงสร้างของร่างกาย และการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย โดยเฉพาะการประสานงานระหว่างระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ทักษะบางอย่างในการฝึกกีฬาฟุตบอล เช่น การเตะ การเลี้ยง การทุ่ม ดึงอาศัย การเคลื่อนไหวจุดพื้นฐาน เช่น การกระโดด การขว้าง การวิ่ง การหมุนตัว นอกจากนี้ต้องอาศัยปัจจัยต่าง ๆ ในการเคลื่อนไหวกีฬา เช่น ความเร็ว ความอดทน ความแข็งแรง และความอ่อนตัว เป็นต้นก็เพื่อที่จะให้การเล่นของตนเกิดความสนุกสนานตื่นเต้น มีการประสานงานที่ดีกับเพื่อนร่วมทีมจนเป็นระบบ ซึ่งทักษะนั้นไม่ว่าจะเป็นการเตะ การรับ การเลี้ยง การโหม่ง การสกัด หรือ การยิงประตู เป็นต้น การแสดงทักษะต่าง ๆ ดังกล่าว หากผู้เล่นได้ใช้ชั้นเชิงของทักษะที่ดีและแน่นอ กว่า ย่อมสามารถเอาชนะฝ่ายตรงข้ามและป้องกันการบาดเจ็บของทั้ง 2 ฝ่ายได้ดีอีกด้วย และซอเนอร์ส (Saunders, 1974 : 61) ได้กล่าวว่า ผู้เล่นที่ดีจะต้องมีการบังคับลูกบอล (Ball Control) ได้เป็นอย่างดี ซึ่งการบังคับลูกบอลนี้ประกอบไปด้วยทักษะต่าง ๆ เช่น การเลี้ยงลูกฟุตบอล การหยุดลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล และการยิงประตูฟุตบอล เป็นต้น ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ต้องใช้ความสามารถและทักษะต่างๆ สูง รวมทั้งสมรรถภาพทาง

กายที่สมบูรณ์ทั้งทางด้านความเร็ว ความอดทน ความแข็งแรง ทักษะบางอย่าง เช่น การวิ่ง การเตะ นั้น อาจจะมีคล้ายคลึงกับกีฬาอื่น ๆ อยู่มาก แต่อย่างไรก็ตาม ฟุตบอลก็จะมีลักษณะเฉพาะในการเล่นเป็นของตัวเอง ซึ่งนักกีฬาฟุตบอลที่มีความสามารถ มีความจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องได้รับการฝึกทักษะในขั้นสูงให้ถูกต้อง โดยการทุ่มเวลาในการฝึกและซ้อมทีมเป็นระยะเวลานาน ๆ เพื่อที่จะทำให้นักฟุตบอลทุกคนมีประสิทธิภาพสูงสุด ในเวลาที่ลงทำการแข่งขัน การเล่นฟุตบอลพื้นฐานที่สำคัญในการเล่นที่ดี คือ ทักษะฟุตบอล ดังที่ ประโยค สุทธิสง่า (2528 : 25-30) กล่าวถึงองค์ประกอบทักษะฟุตบอล มีดังนี้

1. การเตะลูกแบบต่าง ๆ
2. การหยุดลูกแบบต่าง ๆ
3. การเลี้ยงลูกฟุตบอล
4. การโหม่งลูก
5. การครอบครองบอล
6. การแย่งลูกฟุตบอล
7. การทุ่มลูกฟุตบอล

การฝึกทักษะต่าง ๆ ผู้เล่นหรือเล่นฟุตบอลจะมีทักษะที่ดีได้ จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบหลายประการ ซึ่งในเรื่องนี้ ดังนั้นบุคคลที่มีทักษะทางกีฬาดีย่อมแสดงถึงการมีสมรรถภาพทางกายที่ดีได้อีกด้วย ซึ่งลักษณะของผู้ที่มีทักษะในการเล่นกีฬานั้น สามารถสังเกตได้จากการเล่นที่มีความแม่นยำ (Accuracy) มีการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่ประสานงานกันกลมกลืน สวยงาม (Co-ordination) มีความเร็ว (Speed) และมีการคาดคะเนสภาพการณ์ข้างหน้าหรือทิศทาง (Use of Cues) ที่ดี

จะเห็นได้ว่า การเล่นฟุตบอลพื้นฐานที่สำคัญในการเล่นคือ ทักษะฟุตบอล หากผู้เล่นได้ใช้ชั้นเชิงของทักษะที่ดีและดีกว่า ย่อมสามารถเอาชนะฝ่ายตรงข้ามได้ ผู้ที่มีทักษะพื้นฐานของกีฬาฟุตบอลที่ดีย่อมเป็นผู้เล่นที่ดีได้

2. ผู้ฝึกสอน

การกีฬาผู้ฝึกสอนเป็นบุคคลที่มีความสำคัญ มีส่วนช่วยในการทำให้ทีมประสบผลสำเร็จ เพราะเป็นผู้ควบคุม วางแผนการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ผู้ฝึกสอนฟุตบอลตามทัศนะของ ชาญวิทย์ ผลชีวิน (2529 : 39) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนฟุตบอลต้องมีประสบการณ์มากพอสมควร มีผลงานที่ดีพอ เป็นเรื่องพิสูจน์ฝีมือ มีหลักในการปฏิบัติงาน มีทฤษฎีและโครงสร้างในการฝึกสอน มีการ

วิเคราะห์จุดอ่อน ควรมึระบบการเล่นที่เป็นเอกลักษณ์ของทีม และอดีตประธานผู้ฝึกสอนฟุตบอลแห่งอังกฤษ ได้ให้ความหมายของคำว่า ผู้ฝึกสอน คือการแนะนำหรือชี้แจงให้ผู้เล่นได้ฝึกฝนตามแบบฉบับของผู้ฝึกสอน โดยสิ่งที่เพิ่มเติมนอกเหนือจากการฝึกสอน ผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องฝึกหลัก 3 ประการ คือ

1. ต้องอธิบายถึงวิธีการเล่น
2. ต้องศึกษาวิธีการเล่น
3. ต้องปรับปรุงวิธีการเล่น

วิทยา เลากุล (2529:25) อ้างถึงใน พรประทาน ต่อแต่ม (2540:7) ผู้ฝึกสอนที่ดีต้องแก้จุดบกพร่องของผู้เล่นในทีมได้เป็นรายบุคคล และต้องมีความเด็ดขาด มีความรู้ในการเตรียมทีม แต่ครั้งที่มีการแข่งขัน ควรนำข้อมูลครั้งก่อนๆ มาปรับปรุงแก้ไข รวมถึงการศึกษาวิธีการฝึก รูปแบบทักษะใหม่ๆ เพื่อพัฒนาผู้เล่นให้มีความสามารถเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ ชลัช ภิรมย์ (2539 :77) ได้ให้ความหมายของผู้ฝึกสอน คือ ผู้ที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬาในการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ในด้านการกีฬาประเภทนั้น ๆ ให้แก่นักกีฬา เช่น ทักษะพื้นฐานในการเล่น รวมทั้งเป็นผู้ควบคุมดูแลนักกีฬา

มงคล แฝงสาเคน (2545 :15) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนฟุตบอลที่ดีควรจะต้องเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์ด้านฟุตบอล มีความรู้ความสามารถในด้านทฤษฎีและปฏิบัติ ได้รับการฝึกอบรมจากสถาบันฝึกอบรมผู้ฝึกสอนมาเป็นอย่างดีโดยเฉพาะ และที่สำคัญที่สุดคือ จะต้องเสียสละ ทุ่มเท และรับผิดชอบเพื่อพัฒนานักกีฬาให้เป็นนักฟุตบอลที่ดี

สรุปได้ว่าผู้ฝึกสอน หมายถึง ผู้ที่มีบทบาท แนะนำหรือชี้แจงให้ผู้เล่นได้ฝึกฝนตามแบบฉบับของผู้ฝึกสอน และเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬาในการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ในด้านการกีฬาประเภทนั้น ๆ ให้แก่นักกีฬา เช่น ทักษะพื้นฐาน เทคนิคต่าง ๆ ในการเล่น รวมทั้งเป็นผู้ควบคุมดูแลนักกีฬา

ชลัช ภิรมย์ (2539 : 78 -79) กล่าวถึง บทบาทและหน้าที่ของผู้ฝึกสอนฟุตบอล ไว้ดังนี้

1. วางแผนการฝึกซ้อม เช่นวางแผนในระบบการฝึกแบบต่าง ๆ
2. กำหนดเนื้อหาของการฝึก เช่น การฝึกทางสมรรถภาพทางกาย การฝึกทักษะต่าง ๆ
3. จัดเตรียมอุปกรณ์การฝึก เช่นเตรียมลูกบอล ประตูขนาดต่าง ๆ เสากระโดค
4. จัดเตรียมสถานที่ฝึก ได้แก่ สนามฟุตบอลขนาดมาตรฐาน โรงฝึกฟุตบอลในร่ม
5. ทำหน้าที่สังเกตการณ์ ได้แก่ การเตรียมการเล่น หาผู้เล่นทีมอื่นมาเสริมทีมตน
6. ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ผู้ฝึกสอนจะต้องหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา เพื่อนำสิ่ง

แปลกใหม่ที่เป็นประโยชน์มาใช้พัฒนาทีมตนเอง

ส่วนพื้นฐานของการสอนและเรียนรู้ทักษะจากผู้ฝึกสอน ควรพิจารณาดังนี้

1. การฝึกเทคนิคควรมีการฝึกตั้งแต่เริ่มแรกที่สุดและควรทำอย่างต่อเนื่องเพื่อปรับปรุงเทคนิคเฉพาะทั้งหมดและทุก ๆ ส่วนที่ผู้เล่นควรฝึกและพัฒนาขึ้น
  2. การสอน การสาธิต และการแก้ไขให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญและถูกนำมาใช้เป็นประจำ เพื่อให้ผู้เล่นเกิดความเข้าใจและใช้ประโยชน์ได้ดี
  3. การฝึกทางเทคนิคขณะเริ่มต้นใหม่ ๆ นั้นไม่ควรทำให้เกิดความเมื่อยล้า
  4. การฝึกที่ดีควรใช้ลูกบอล 1 ลูก ต่อ 1 คน หรือเป็นการฝึก 2 คน ต่อ 1 ลูก
  5. ผู้ฝึกสอนควรรู้ว่าอะไรที่เป็นข้อผิดพลาด หรือข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นมากที่สุด
  6. ในขณะที่การแนะนำเทคนิคต้องใช้ความตั้งใจอย่างมาก เพื่อแก้ไขการปฏิบัติให้ถูกต้อง เพราะถ้าการเคลื่อนไหวผิดจนคิดเป็นนิสัยติดตัวแล้วจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ยาก
- จะเห็นได้ว่าผู้ฝึกสอนเป็นส่วนหนึ่งของการกีฬาและผู้ฝึกสอนจะต้องมีความรู้ความสามารถในกีฬาฟุตบอลอย่างแท้จริง กล่าวคือ จะต้องมีความรู้และวิธีสอนที่ถูกต้องการพัฒนาการต่าง ๆ ของผู้เล่นหรือนักกีฬาและผู้ฝึกสอนจึงจะเกิดผลสัมฤทธิ์อย่างแท้จริง

3. การวัดและประเมินผลทักษะกีฬาฟุตบอล

การวัดและประเมินผลทักษะฟุตบอลเป็นสิ่งสำคัญและมีประโยชน์ต่อผู้ฝึกสอน ในการประเมินความสามารถของนักกีฬา ทำให้ทราบว่านักกีฬาฟุตบอลมีความสามารถอยู่ในระดับใดและมีทักษะใดบ้างที่ต้องปรับปรุงแก้ไข

สมคิด ชิตประสงค์ (2517 : 16) กล่าวว่า สภาพความเป็นจริงในการวัดผลและประเมินผลทักษะฟุตบอล เป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนักกีฬาฟุตบอล ที่มีความสามารถพอที่จะเป็นตัวแทนของวิทยาลัย เพื่อเข้าร่วมแข่งขันหรือเมื่อทำการฝึกซ้อมไประยะหนึ่ง นักกีฬาได้มีการพัฒนาทักษะเพิ่มมากขึ้นวิธีการที่จะทำให้ทราบถึงการพัฒนาของกีฬาว่าตรงกับจุดประสงค์ที่ได้ตั้งไว้หรือไม่ นักกีฬามีผลสัมฤทธิ์ในการฝึกซ้อมมากน้อยเพียงใด จะทราบด้วยการทดสอบการวัดและการประเมินผลที่เหมาะสมกับนักกีฬา

เปเป้ และมินส์ (Pape and Means, 1963 : 253) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดผลทางพลศึกษา ดังนี้

1. ช่วยแบ่งความสามารถของผู้เรียน
2. ช่วยพิจารณาถึงความก้าวหน้าของผู้เรียน
3. ช่วยให้ผู้ปกครองทราบถึงผลการเรียนของผู้เรียน

4. ช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น
5. ช่วยปรับปรุงแก้ไขสิ่งบกพร่องและแนะแนวทางให้แก่ผู้เรียน
6. ช่วยพิจารณาประสิทธิภาพการสอนของครู

นอกจากนี้การสังเกตทักษะจากการแข่งขันจริง จึงเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างแบบทดสอบ ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงทักษะที่สำคัญ ๆ ในการเล่นหรือแข่งขันจริง และสามารถนำรูปแบบวิธีการ เล่นนำมาออกแบบวิธีการทดสอบได้เป็นอย่างดี ตลอดจนไม่ทำให้เกิดความซับซ้อนระหว่างการ ทดสอบแต่ละรายการอีกด้วย

ผาณิต บิลมาศ (2524 : 3) กล่าวว่าประโยชน์ของการทดสอบทักษะมีอย่างน้อย 9 ข้อ คือ

1. วัดความก้าวหน้า
2. การให้คะแนนหรือเกรด
3. การแบ่งกลุ่ม
4. การจูงใจ
5. การฝึกซ้อมหรือปฏิบัติ
6. การวิเคราะห์
7. เป็นเครื่องมือช่วยสอน
8. เป็นเครื่องมือในการตีความ
9. การแข่งขัน

จอร์นสันและเนลสัน (Johnson and Nelson 1974 : 43 อ้างถึงใน พรประทาน ต่อเต็ม 2540 : 9) กล่าวว่า ครูผู้สอนหรือผู้ฝึกสอนต้องมีความรู้ความสามารถในเรื่องการทดสอบ การวัด และการประเมินผล ดังนี้

1. เลือกเครื่องมือที่มีความเชื่อมั่น และมีความเที่ยงตรง รวมทั้งเข้าใจเทคนิคการวัด และ ที่มาของความรู้ที่ช่วยในการดำเนินงาน
2. การเลือกวิธีการวัดผลและประเมินผลแบบทดสอบ
3. เลือกวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลให้มีความเที่ยงตรง มีความเชื่อมั่น และประหยัดเวลา
4. สามารถแปลงผลคะแนนให้ผู้เรียน ผู้ปกครองและผู้บริหารทราบได้
5. สามารถสร้างแบบทดสอบขึ้นเองได้ โดยไม่เน้นด้านปฏิบัติเพียงด้านเดียว อาจสร้าง แบบทดสอบที่สามารถวัดความรู้ได้
6. มีความรู้ทางด้านสถิติสามารถแปลผลของคะแนนที่ได้จากการทดสอบอย่างถูกต้อง

แบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักกีฬาฟุตบอลชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีดังนี้

1. แบบทดสอบการเตะลูกฟุตบอลเคลื่อนที่เร็ว

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ที่เส้นเริ่มพร้อมลูกฟุตบอล จำนวน 1 ลูก เมื่อได้ยินสัญญาณ 'เริ่ม' ให้ผู้รับการทดสอบโยนลูกฟุตบอลขึ้นเหนือศีรษะ แล้วทำการเตะลูกฟุตบอล เคลื่อนที่ไปข้างหน้า โดยใช้ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายก็ได้ ยกเว้นมือและแขน ไปอ้อมกรวยยางซึ่งอยู่ห่างออกไป 10 หลา และเตะลูกฟุตบอลกลับไปที่เส้นเริ่ม เมื่อตัวผู้ทดสอบผ่านเส้นเริ่มเวลาจะหยุดระหว่างการทดสอบ ห้ามลูกฟุตบอลตกพื้นถ้าเสียให้มาทำการทดสอบใหม่ ณ เส้นเริ่ม จำนวน 2 ครั้ง ถ้าไม่ผ่านเส้นเริ่ม ถือว่าไม่ผ่านการทดสอบ บันทึกเวลาครั้งที่ทำได้ ดังภาพประกอบ 1 (ภาคผนวก ก)

2. แบบทดสอบการเตะลูกฟุตบอลหลังเท้าลอดช่อง

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ ณ เส้นเริ่มเมื่อพร้อม ให้เตะลูกฟุตบอลที่วางไว้เส้นเริ่มด้วยหลังเท้าให้ลูกฟุตบอลเข้าเขตประตูซึ่งอยู่ห่างจากเส้นเริ่ม 20 หลา และให้ลอดช่องประตูในเขต 1 ฟุต กว้าง 3 หลา โดยให้ผู้รับการทดสอบคนละ 10 ลูก ลูกฟุตบอลเข้าเขตให้ 1 คะแนน ถ้าไม่เข้าเขตไม่ให้คะแนน ดังภาพประกอบ 2 (ภาคผนวก ก)

3. แบบทดสอบการหยุดลูกฟุตบอลในเขตกำหนด

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ในวงกลมฐาน 1 โดยมีลูกฟุตบอลอยู่ในวงกลม 1 ลูก เมื่อได้ยินสัญญาณ เริ่มให้ผู้รับการทดสอบโยนลูกฟุตบอลขึ้นเหนือศีรษะประมาณ 2 หลา แล้วให้หยุดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้าให้ลูกฟุตบอลอยู่ในวงกลม เส้นผ่านศูนย์กลาง 2 หลา เสร็จแล้วรีบไปยังฐาน 2 ซึ่งอยู่ห่างจากฐาน 1 15 หลา เอามือจับลูกฟุตบอลโยนขึ้นเหนือศีรษะประมาณ 2 หลา แล้วหยุดบอลด้วยศีรษะ แล้วรีบไปยังฐาน 3 ทำเช่นเดียวกันแต่หยุดลูกฟุตบอลด้วยเข่า แล้วรีบไปยังฐาน 4 ทำเช่นเดียวกันแต่หยุดลูกฟุตบอลด้วยหน้าอกเสร็จแล้วให้รีบวนกลับไปยังฐาน 1 ทำเช่นนี้ไปเรื่อยๆจนหมดเวลา 1 นาที ถ้าหยุดลูกฟุตบอลแล้วบอลอยู่ในวงกลมให้ได้ 1 คะแนน ถ้าลูกฟุตบอลไม่อยู่ในวงกลมไม่ได้คะแนน ให้ทำการทดสอบคนละ 2 ครั้ง ดังภาพประกอบ 3 (ภาคผนวก ก)

4. แบบทดสอบการเตะลูกฟุตบอลไกล

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ในวงกลมซึ่งมีรัศมี 10 หลา พร้อมลูกฟุตบอลจำนวน 10 ลูก เมื่อพร้อมให้วางลูกฟุตบอลภายในวงกลม และให้ผู้รับการทดสอบ เเตะลูกฟุตบอลให้ลูกฟุตบอลโค้ง

โดยวิธีใดก็ได้ให้ลูกฟุตบอลไปยังเขตเป้าหมาย โดยที่ผู้รับการทดสอบห้ามออกนอกวงกลมขณะเตะลูกฟุตบอลจะคิดคะแนนจากลูกฟุตบอลที่ตกสู่พื้นในครั้งแรกซึ่งเขตที่จะอยู่ห่างออกไป 40 50 60 และ 70 หลา โดยกำหนดคะแนน 0 , 1, 2, 3, 4 ตามลำดับ ให้ทำการทดสอบคนละ 10 ครั้ง ดังภาพประกอบ 4 (ภาคผนวก ก)

5. แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซกสี่เหลี่ยม

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ที่เส้นเริ่มพร้อมลูกฟุตบอลจำนวน 1 ลูก เมื่อได้ยินสัญญาณเริ่มให้ผู้รับการทดสอบ เลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซกอ้อมกรวยอย่างที่วางเรียงกันไว้เป็นรูปสี่เหลี่ยมซึ่งอยู่ห่างกัน 2 หลา จนครบ 16 กรวยข้าง จนถึงเส้นชัยถ้ากรวยข้างล้มขณะเลี้ยงลูกฟุตบอลต้องตั้งกรวยข้างในที่เดิมก่อนที่จะทำการเลี้ยงลูกฟุตบอลต่อไป จะหยุดเวลาเมื่อผู้รับการทดสอบผ่านเส้นเริ่ม ให้ทำการทดสอบคนละ 2 ครั้ง ดังภาพประกอบ 5 (ภาคผนวก ก)

6. แบบทดสอบการโหม่งลูกฟุตบอล

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนหลังเขตโหม่งลูกฟุตบอล ซึ่งอยู่ห่างจากวงกลมคะแนน 10 หลา พร้อมลูกฟุตบอล จำนวน 10 ลูก พร้อมแล้วให้ผู้ทดสอบโยนลูกฟุตบอลไปข้างหน้าเหนือศีรษะ แล้ววิ่งโหม่งลูกฟุตบอลโดย ยืนโหม่ง หรือพุ่งโหม่งลูกฟุตบอลให้เข้าไปในเขตคะแนนที่มีวงกลม

3 วง ซ้อนกันเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 , 2 และ 3 หลา โดยมีคะแนน 3, 2 และ 1 ตามลำดับ โดยผู้รับการทดสอบจะทำการทดสอบ จำนวน 10 ครั้ง ถ้าลูกฟุตบอลโหม่งไม่เข้าวงกลมไม่ได้คะแนนและถ้าลูกฟุตบอลที่เส้นรอบวงให้นับคะแนนในพื้นที่ที่มีคะแนนน้อย ดังภาพประกอบ 6 (ภาคผนวก ก)

7. แบบทดสอบการเตะลูกฟุตบอลโค้งระยะไกลเข้าประตู

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ในวงกลมรัศมี 10 หลา พร้อมลูกฟุตบอล จำนวน 10 ลูก เมื่อพร้อมให้ผู้ทดสอบเตะลูกฟุตบอลโค้ง ให้เข้าประตูซึ่งอยู่ห่างจากวงกลมที่เตะลูกฟุตบอล 50 หลา โดยไม่ให้ลูกฟุตบอลตกพื้นก่อนถึงเส้นประตู ถ้าเตะลูกฟุตบอลแล้วเข้าประตูด้วยลูกฟุตบอลโค้งได้ 2 คะแนน และถ้าเตะลูกฟุตบอลโค้งเลยเส้นประตูให้ได้ 1 คะแนน ถ้าเตะลูกฟุตบอลไม่ถึงเส้นประตูไม่ได้คะแนนให้ทำการทดสอบคนละ 10 ครั้ง ดังภาพประกอบ 7 (ภาคผนวก ก)

8. แบบทดสอบเตะลูกฟุตบอลไกลแบบบานาน่า

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ ณ เขตเตะลูกฟุตบอล เมื่อพร้อมให้ทำการเตะลูกฟุตบอลไปที่เป้าหมายด้วยลูกฟุตบอลแบบบานาน่า ซึ่งเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนาด 1,2, และ 3 หลา โดยมีคะแนน 3, 2, 1

ตามลำดับ ซึ่งอยู่ห่างจากจุดเตะลูกฟุตบอลออกไป 40 หลา ในการเตะลูกฟุตบอล ให้คิดคะแนน จากลูกฟุตบอลที่ตกลงพื้นครั้งแรก ถ้าลูกฟุตบอลไม่เข้ากรอบ ไม่คิดคะแนน ถ้าลูกฟุตบอลตกที่ เส้นคะแนน ให้คิดคะแนนแต่มที่น้อย การเตะลูกฟุตบอลผู้รับการทดสอบต้องเตะลูกฟุตบอลอ้อม เสา 2 อัน ที่อยู่ห่างกัน 2 หลา และอยู่ห่างจากจุดเตะลูกฟุตบอล 10 หลา ถ้าเตะลูกฟุตบอลไม่ อ้อมเสาจะไม่ได้คะแนน ดังภาพประกอบ 8 (ภาคผนวก ก)

9. แบบทดสอบการทุ่มลูกฟุตบอลไกลเพื่อความแม่นยำ

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ ณ เส้นเริ่ม ถีลูกฟุตบอลอยู่ในมือทั้งสองข้างเหนือศีรษะเมื่อ พร้อมแล้วให้ทุ่มลูกฟุตบอลเข้าเป้าหมาย ซึ่งเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนาด 1,2,3 หลา โดยมีคะแนน 3,2,1 ตามลำดับ และอยู่ห่างจากเส้นเริ่ม 30 หลา โดยการทุ่มลูกฟุตบอลต้องถูกต้องตามกติกา จะยืนทุ่ม ลูกฟุตบอลหรือวิ่งทุ่มลูกฟุตบอลก็ได้ทำการทุ่มลูกฟุตบอล จำนวน 10 ลูก แล้วรวมคะแนนที่ได้ จากการทุ่มฟุตบอลทั้ง 10 ลูก ถ้าลูกฟุตบอลตกที่เส้นคะแนนให้นับคะแนนที่เขตได้คะแนนน้อย ถ้าฟุตบอลไม่เข้าเป้าหมายไม่ได้คะแนน ดังภาพประกอบ 9 (ภาคผนวก ก)

ดังนั้น การวัดและประเมินผลทักษะกีฬาฟุตบอลต้องมีแบบทดสอบที่ได้มาตรฐานและ เหมาะสมกับทักษะที่ต้องการวัดในแต่ละด้าน เพื่อเป็นประโยชน์ในการประเมินความสามารถและ การปรับปรุงแก้ไขพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลต่อไป

4. หลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบ

การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อนำผลการทดสอบไปปรับปรุง แก้ไขทักษะกีฬาฟุตบอลให้ดีขึ้น (อนันต์ อัดชู, (2521 : 1-3) (อ้างถึงใน สุขุมธ อัครพงศ์, (2541 :6-7)) กล่าวว่าการสร้างแบบทดสอบควรคำนึงถึงความต้องการในการสร้าง โดยมีหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

1. สิ่งที่เราต้องวัดนั้น ควรประกอบด้วยอะไรบ้าง มีทักษะใดบ้างที่เป็นของที่เราจะวัดก็ พยายามสร้างแบบทดสอบให้วัดในทักษะเหล่านั้นได้ พยายามแยกแยะแบบทดสอบเพื่อที่จะวัดใน องค์ประกอบที่แท้จริงให้มากที่สุด

2. พยายามสร้างแบบทดสอบให้เป็นแบบทดสอบที่ดี กล่าวคือ

- 2.1 ความเที่ยงตรง (Validity) มีความแม่นยำตรงเป็นตัวบอกระดับความสามารถของ แบบทดสอบที่สามารถวัดในสิ่งนี้ได้ตามความมุ่งหมายและผลจากการทดสอบทำนายความสามารถ ของบุคคลในเรื่องเดียวกันได้

2.2 ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง แบบทดสอบสามารถวัดผลได้แน่นอน โดยผู้เข้ารับการทดสอบทำการสอบซ้ำหลายครั้งก็จะได้เหมือนเดิม

2.3 ความเป็นปรนัย (Objectivity) คือ ความแจ่มชัดในความสามารถของคำถาม การแปลความหมายของคะแนนและวิธีการตรวจหรือมาตรฐานการให้คะแนน

2.4 วิธีการง่ายที่จะดำเนินการ

2.5 อุปกรณ์ควรหาง่ายและราคาไม่แพง

2.6 เวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบควรเป็นระยะเวลาที่สั้น

2.7 การทดลองทำนายแบบทดสอบ จะต้องไม่ทำให้ผู้มีประสบการณ์ในการทำแบบทดสอบนั้นได้เปรียบกว่าคนอื่น

2.8 ถ้าแบบทดสอบมีหลายส่วน ควรให้แต่ละส่วนต่อเนื่องกัน โดยเริ่มจากง่ายไปหายาก

2.9 แบบทดสอบนั้นจะต้องแสดงถึงผลของการทดสอบที่มีความหมายต่อผู้เข้ารับการทดสอบ

3. สร้างเกณฑ์มาตรฐานของแบบทดสอบที่เราสร้างขึ้นแต่ละแบบทดสอบย่อย

ดังนั้น ในการสร้างแบบทดสอบ ผู้ที่จะสร้างแบบทดสอบต้องมีความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. มีความรู้ในการวัดผลเบื้องต้น

2. สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถระหว่างผู้รับการทดสอบกับเกณฑ์มาตรฐานได้

3. สามารถรวบรวมคะแนนจากแบบทดสอบต่างๆได้

4. สามารถจัดผู้เชี่ยวชาญมาเป็นผู้ให้คะแนน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้เชี่ยวชาญกับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบได้

5. แบบทดสอบที่สร้างขึ้นควรมีมาตรฐาน ผู้รับการทดสอบสามารถเข้าใจคำสั่งหรือคำแนะนำในการทดสอบตรงกัน

6. วิเคราะห์ลักษณะของแบบทดสอบให้ตรงตามเนื้อหาที่จะศึกษาได้

7. เลือกวิธีการวัดผลแบบง่ายๆ และในการเลือกแบบทดสอบควรมีลักษณะดังนี้

7.1 ควรใช้อุปกรณ์ที่ประหยัด

7.2 ต้องไม่จำกัดการแสดงผลออก

วิริยา บุญชัย (2529 :8-9) กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบในการวัดผลการศึกษาหรือทางผลศึกษานั้น สามารถแยกได้ 2 ประเภทด้วยกัน

ก. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้กับนักเรียนของตนเอง ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1. เหมาะสมกับหน่วยของการสอนที่ครูกำหนดเนื้อหาและความยากง่ายไว้
2. การสร้างแบบทดสอบนั้น วิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนขึ้นอยู่กับ การกำหนดของครูเอง โดยอาศัยความเที่ยงตรงจากหลักสูตรเป็นเกณฑ์
3. แบบทดสอบอาจจะไม่เป็นไปตามคะแนนมาตรฐานของส่วนการศึกษานั้นๆ แต่เป็นคะแนนที่ครูรวบรวมไว้ตลอดทั้งปี และสร้างคะแนนมาตรฐานขึ้นใช้เอง
4. เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้เร็ว ดังนั้น วิธีการอาจจะไม่ดีเท่ากับแบบทดสอบมาตรฐาน
5. ไม่เหมาะกับการนำไปใช้สำหรับครูคนอื่น ๆ เหมาะสำหรับใช้ในส่วนการศึกษา หรือท้องถิ่นนั้น ๆ

ข. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่ โดยสามารถทำให้ใช้ข้อสอบในต่างสถานที่และต่างเวลาได้ การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานนั้นมีค่าใช้จ่าย ต้องออกข้อสอบหลาย ๆ ข้อ และทำการทดสอบกับคนเป็นจำนวนมาก นำข้อทดสอบกลับมาวิเคราะห์ เลือกเฉพาะข้อสอบที่มีคุณภาพดีไว้ แบบทดสอบมาตรฐานนี้นอกจากจะมีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่แล้วยังต้องมีความเที่ยงตรง

จอห์นสัน และเนลสัน (Johnson and Nelson. 1974 : 44) กล่าวว่า แบบทดสอบที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง ความสามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัดตรงตามจุดมุ่งหมาย
  2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง การที่แบบทดสอบมีความแน่นอนในการวัด โดยผู้รับการทดสอบจะทดสอบกี่ครั้งก็จะได้ผลเช่นเดิม
  3. เกณฑ์ปกติ (Norms) เพื่อใช้เป็นตัวแทนของประชากรเฉพาะกลุ่ม
  4. ความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง แบบทดสอบที่มีมาตรฐานที่แน่นอนแจ่มชัด ในการดำเนินการและการให้คะแนน แม้จะมีผู้วัดหลายคนก็ได้คำตอบหรือคะแนนที่เท่ากัน
- ครองจักร งามมีศรี (2530 : 18 – 19) กล่าวถึง คุณสมบัติของแบบทดสอบทางพลศึกษาที่มีประสิทธิภาพว่า ประกอบด้วย
1. วัดความสามารถที่สำคัญ ๆ ในกีฬานั้นๆ
  2. เหมือนกันกับสถานการณ์การเล่นจริง
  3. วัดผู้ทดสอบแต่ละคนโดยผลการทดสอบจะไม่ขึ้นกับบุคคลที่สอง

4. ส่งเสริมสิ่งที่ดีกับผู้เล่นต่อไป
5. มีวิธีการให้คะแนนที่ถูกต้อง
6. มีการกำหนดจำนวนครั้งในการทดสอบที่แน่นอนและเพียงพอ
7. น่าสนใจและมีความหมาย
8. มีความยากง่ายพอเหมาะ
9. เป็นเครื่องมือในการตีความหมายของการกระทำนั้น ๆ

พรประทาน ต่อแต้ม (2540 : 10) กล่าวถึงรูปแบบพื้นฐานในการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาหลาย ๆ รายการคือ

1. การใช้แรงสูงสุดในการทำให้วัตถุเคลื่อนที่ไปไกลที่สุด เช่น การทดสอบการขว้างลูกซอฟท์บอล การทดสอบการเตะลูกฟุตบอลไกล
2. ความแม่นยำในการทำให้วัตถุเคลื่อนที่ไปยังเป้าหมาย เช่น การทดสอบเตะลูกฟุตบอล จุกโทษ การทดสอบทุ่มลูกฟุตบอลเพื่อความแม่นยำ การทดสอบเตะลูกฟุตบอลเข้าประตู
3. การรับวัตถุขณะเคลื่อนที่ เช่น การทดสอบเตะลูกฟุตบอลกระทบผนัง การทดสอบหยุดลูกฟุตบอลในพื้นที่ที่กำหนด
4. ความรวดเร็วของร่างกายในการควบคุมวัตถุที่กำลังเคลื่อนที่ เช่น การทดสอบเลี้ยงลูกฟุตบอล

สก็อตต์ และเฟรนซ์ (Scott and Frence, 1950 : 28 – 46) ได้กล่าวถึง คุณสมบัติของแบบทดสอบทางพลศึกษา ไว้ดังนี้

1. วัดความสามารถที่สำคัญของกีฬานั้นๆ
2. ต้องเหมือนกับสถานการณ์การเล่นจริง
3. วัดผู้ทดสอบแต่ละคนโดยผลการทดสอบจะไม่ขึ้นกับบุคคลที่สอง
4. ส่งเสริมสิ่งที่ดีกับผู้เล่นต่อไป
5. มีวิธีการให้คะแนนที่ถูกต้อง
6. มีการกำหนดจำนวนครั้งโดยการทดสอบที่แน่นอนและเพียงพอ
7. น่าสนใจและมีความหมาย
8. มีความยาก – ง่าย พอเหมาะ
9. สามารถนำคะแนนมาใช้ทางสถิติได้
10. เป็นเครื่องมือตีความหมายของการกระทำนั้นๆ

ดังนั้น การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลจึงเป็นประโยชน์ในการวัดและประเมินทักษะของนักกีฬาฟุตบอล เพื่อจะได้ทราบถึงระดับทักษะของนักกีฬาว่าอยู่ในระดับใด มีระดับของทักษะใดบ้างที่ดีและไม่ดีที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

วิรัตน์ ระภาพันธ์ (2522 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายทักษะฟุตบอล และหาแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่สามารถทำนายความสามารถด้านทักษะฟุตบอล วิธีดำเนินการวิจัย โดยนำแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPFT) และแบบทดสอบทักษะฟุตบอลของแมคโดนัลด์ (McDonald Soccer Test) ไปทดสอบกับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 50 คน สุ่มด้วยวิธีสุ่มแบบผสม แล้วนำคะแนนจากการทดสอบมาหาค่าสหสัมพันธ์ผลคูณ หาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ หาน้ำหนักเบต้า หาสมการถดถอยพหุคูณ เพื่อหาความเที่ยงตรง ในการพยากรณ์ของแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่มีต่อทักษะฟุตบอล ผลการวิจัยพบว่า สมรรถภาพทางกายในการทดสอบวิ่ง 50 เมตร มีความสัมพันธ์กับทักษะฟุตบอลที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ($r = .6422$) , สมรรถภาพทางกายในการทดสอบวิ่งเก็บของ มีความสัมพันธ์กับทักษะฟุตบอลที่ระดับความสำคัญทางสถิติ .05 ($r = .6165$) , สมรรถภาพทางกายในการขึ้นกระโดดไกล มีความสัมพันธ์กับทักษะฟุตบอลที่ระดับความสำคัญทางสถิติ .05 ($r = .5439$) , แบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย ที่ใช้ทำนายความสามารถด้านทักษะฟุตบอลได้ดีมี 4 รายการคือ วิ่งเก็บของ 50 เมตร ขึ้นกระโดดไกล และแรงบีบด้วยมือ และมีค่าความแม่นยำตรงกับเชิงพยากรณ์ .75

วีระศักดิ์ ปรีชาสุปัญญา (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของโค้ชผู้จัดการทีม นักฟุตบอลทีมชาติ และครูพลศึกษา เกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการเล่นฟุตบอล ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ด้านงบประมาณ และการบริหาร ด้านสมรรถภาพทางกายของนักฟุตบอล ด้านสภาพ ความสมบูรณ์ของจิตใจ ด้านทักษะความสามารถเฉพาะตัว และด้านความสัมพันธ์ในการเล่นเป็นทีม เป็นองค์ประกอบและมีอิทธิพลมากต่อประสิทธิภาพในการเล่นฟุตบอล ดังที่ ปัญญา สังขวดี (2527 : 43 – 48) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนิสิตและนักศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยดัดแปลงจากแบบทดสอบทักษะฟุตบอลของ ครรชิต สมิตานนท์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนิสิตชายวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา

2526 จำนวน 35 คน แบบทดสอบประกอบด้วย 3 รายการคือ การเตะลูกฟุตบอลโค้ง การเตะลูกฟุตบอล และการหยุดลูกฟุตบอล ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบทั้ง 3 รายการ มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.53, 0.53 และ 0.54 ตามลำดับ และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.54, 0.96 และ 0.84 ตามลำดับ

ปัญญา สังขวดี (2527 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลโดยดัดแปลงจากแบบทดสอบของ ครรชิต สมิตตานนท์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลระดับอุดมศึกษา และเพื่อศึกษาว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยนำมาดัดแปลงมีความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงเพียงใด กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชายวิชาเอกพลศึกษา ชั้นปีที่ 4 ภาคปกติ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก พบว่า แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยดัดแปลงจากแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลของ ครรชิต สมิตตานนท์ มีความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงนำไปวัดทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนิสิตและนักศึกษาชายระดับอุดมศึกษาได้

ประโยค สุทธิสง่า (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลระดับอุดมศึกษาโดยมีนิสิต นักศึกษาชายที่เรียนวิชาเอกพลศึกษา หรือผ่านวิชาฟุตบอล 1 มาแล้ว จากวิทยาลัยพลศึกษา วิทยาลัยครู และมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2526 จำนวน 20 สถาบัน จาก 12 เขตการศึกษา รวม 480 คนทั่วประเทศ ใช้วิธีสุ่มแบบหลายชั้น (Multistage Random Sampling) แล้วนำมาสอบทักษะฟุตบอลกับแบบทดสอบทักษะฟุตบอลทั้ง 19 แบบ จากของผู้ที่ได้ตรวจสอบคุณภาพ และนำมาปรับปรุงเพื่อนำไปทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองทั้งหมด แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์เชิงสถิติด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) และสร้างเกณฑ์ปกติวิสัย (Norm) ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบทั้ง 19 แบบ อยู่ระหว่าง .44 - .89
2. ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทั้ง 19 แบบ อยู่ระหว่าง .39 - .98
3. ค่าสถิติพื้นฐานและเกณฑ์ปกติวิสัย (Norm) ของแต่ละแบบทดสอบ เป็นดังนี้

การเตะลูกฟุตบอลไกล เฉลี่ย 31.87 เมตร ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.81 คะแนน ที่ปกติอยู่ระหว่าง 19-81 การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผนังเฉลี่ย 15.13 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.69 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 18 - 81 การหยุดลูกฟุตบอลกับกำแพง เฉลี่ย 14.13 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.11 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 18 - 81 การหยุดลูกฟุตบอลให้อยู่ภายในวงกลม เฉลี่ย 8.53 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.08 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 19 - 81 การเลี้ยงลูกฟุตบอลหลังกาบาทเฉลี่ย 23.77 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.55 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 19 - 80 การเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซกอ้อมหลักเฉลี่ย 16.67 วินาที ความเบี่ยงเบน

มาตรฐาน 2.20 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 19-81 การเตะลูกฟุตบอลในอากาศ เฉลี่ย 40.07 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 38.91 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 21-81 การโหม่งลูกฟุตบอลเสาดั่วที (T) ลอดช่องเฉลี่ย 6.93 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.54 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 19 – 81 การโหม่งลูกฟุตบอลไกลข้ามคานประตูเฉลี่ย 9.39 เมตร ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.19 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 19-81 การยิงลูกฟุตบอลเร็วเฉลี่ย 1.44 ลูก ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76 คะแนนที่ปกติ อยู่ระหว่าง 26 – 27 ยิงลูกฟุตบอลเร็ว เฉลี่ย 1.05 ลูก ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.52 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 28 – 70 การใช้เท้าล็อกลูกฟุตบอลเฉลี่ย 8.41 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.33 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 20-81 การชนด้วยไหล่เพื่อครอบครองลูกฟุตบอลเฉลี่ย 12.73 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.73 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 19 – 81 ทุ่มลูกฟุตบอลเข้ากำแพงตรงจุดหมายเฉลี่ย 1.98 ลูกความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.58 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 21 – 81 การทุ่มลูกฟุตบอลไกลเข้าประตู เฉลี่ย 17.16 เมตร ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.46 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 19 – 81 การรับลูกฟุตบอลทุกระดับเฉลี่ย 8.53 ลูก ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 19 – 81 การม้วนไหล่รับลูกฟุตบอลเฉลี่ย 1.95 ลูก ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.23 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 28 – 81 การส่งลูกฟุตบอลเข้ากระทบฝาผนังเฉลี่ย 2.26 ลูก ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.39 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 23 – 81 และการเตะลูกฟุตบอลเข้าวงจากมุม เฉลี่ย 1.46 ลูก ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง 28 – 76 จากการวิจัยครั้งนี้ ได้แบบทดสอบที่เหมาะสมที่จะใช้เป็นเกณฑ์ในการทดสอบทักษะวิชาฟุตบอล 1 จำนวน 19 แบบ

พินิจ ประหยัดทรัพย์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายจาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา แห่งละ 36 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 144 คน ปรากฏว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลของผู้วิจัยมีความเที่ยงตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี ความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนแต่ละรายการของแบบทดสอบของผู้วิจัยไม่สัมพันธ์กับเกณฑ์ ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทักษะกีฬาฟุตบอลของนักศึกษาชายมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา เท่ากับ 10.14 คะแนน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.352 และจำแนกตามเกณฑ์ทักษะกีฬาฟุตบอลเป็นระดับดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก เท่ากับเปอร์เซ็นต์ไคส์ที่สูงกว่า 98.0, 85.5-98.0, 15.0 – 86.5, 2.5 – 15.0

อรุณ ชื่นตา (2527 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลของการฝึกกล้ามเนื้อขา โดยวิธีวิ่งขึ้นขั้นบันไดที่มีต่อความแม่นยำในการเตะมุมของฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ

นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 โรงเรียนขุนซัน จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 30 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คนคือ กลุ่มฝึกทักษะการเตะมุมของฟุตบอลอย่างเดียว และกลุ่มฝึกทักษะการเตะมุมของฟุตบอลควบคู่กับการฝึกกล้ามเนื้อขา โดยวิธีวิ่งขึ้นบันได ทำการฝึกเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วันคือ วันจันทร์ พุธ และศุกร์ ตั้งแต่เวลา 16.00 – 17.30 น. ตามตารางฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และภายหลังการฝึกทุกช่วง 2 สัปดาห์ มีการทดสอบความแม่นยำในการเตะมุมของฟุตบอลแล้วนำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติ (t-test) และหาอัตราเพิ่มร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของความแม่นยำในการเตะมุมของฟุตบอลภายหลังการฝึกตามโปรแกรมการฝึก ระหว่างกลุ่มฝึกทักษะการเตะมุมของฟุตบอลอย่างเดียว กับกลุ่มฝึกทักษะการเตะมุมของฟุตบอลควบคู่กับการฝึกกล้ามเนื้อขาโดยวิธีวิ่งขึ้นบันได ไม่แตกต่างกัน

2. ค่าเฉลี่ยของความแม่นยำในการเตะมุมของฟุตบอลภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ระหว่างกลุ่มฝึกทักษะการเตะมุมของฟุตบอลอย่างเดียว กับกลุ่มฝึกทักษะการเตะมุมของฟุตบอลควบคู่กับการฝึกกล้ามเนื้อขาโดยวิธีวิ่งขึ้นบันได ไม่แตกต่างกัน

3. ค่าเฉลี่ยของความแม่นยำในการเตะมุมของฟุตบอล ของกลุ่มฝึกทักษะการเตะมุมของฟุตบอลอย่างเดียว กับกลุ่มฝึกทักษะการเตะมุมของฟุตบอลควบคู่กับการฝึกกล้ามเนื้อขาโดยวิธีวิ่งขึ้นบันได ก่อนการฝึกกับภายหลังการฝึกตามโปรแกรมการฝึก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. อัตราการเพิ่มของค่าเฉลี่ยของความแม่นยำในการเตะมุมของฟุตบอล คิดเป็นร้อยละของกลุ่มฝึกทักษะการเตะมุมของฟุตบอลอย่างเดียว กับกลุ่มฝึกทักษะการเตะมุมของฟุตบอลควบคู่กับการฝึกกล้ามเนื้อขาโดยวิธีวิ่งขึ้นบันได เพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนการฝึกกล้ามเนื้อขาโดยวิธีวิ่งขึ้นบันได มีแนวโน้มสูงกว่ากลุ่มฝึกทักษะการเตะมุมของฟุตบอลอย่างเดียว ทุกช่วง 2 สัปดาห์ภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

สมเจตน์ ภูศรี (2530 : บทคัดย่อ) ได้เปรียบเทียบประสิทธิผลของการยิงประตูจากทิศทางและระยะทางต่าง ๆ กันคือ 15 หลา 18 หลา และ 21 หลา ในทิศทางของมุม 30 องศา และ 60 องศา จากทางขวามือและซ้ายมือ และในทิศทางของมุม 90 องศา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชายมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา นักฟุตบอลตัวแทนระดับทีมชาติ ระดับถ้วยพระราชทานประเภท ก ด้วยพระราชทานประเภท ข และกีฬาแห่งชาติ พบว่า ประสิทธิภาพของการยิงประตูฟุตบอลจากทุกระยะในทิศทาง 30 องศา ด้านขวามือ และ 90 องศา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ทิศทาง 30 องศา ด้านซ้ายมือ และ 60 องศา ด้านซ้ายมือ – ขวามือ ไม่มีความ

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ประสิทธิภาพของการยิงประตูฟุตบอลที่จำแนกตามระยะทาง 15 หลา 18 หลา และ 21 หลา ในทุกทิศทางมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าเฉลี่ยของประสิทธิผลการยิงประตูจากระยะทาง 15 หลา ในทิศทาง 90 องศา มีค่าสูงที่สุด สุเมธ อัครพงศ์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชน โดยกลุ่มสังกัดสโมสรธนาคารกรุงเทพ จำนวน 17 คน และกลุ่มนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 13 ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ประจำปี พ.ศ. 2540 จำนวน 10 เขต เขตละ 17 คน รวมทั้งสิ้น 170 คน ใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ค่าเฉลี่ยของการเตะลูกฟุตบอลมีค่าอยู่ระหว่าง 5.647 - 8.294 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าอยู่ระหว่าง 1.929 - 3.261 ครั้ง
2. ค่าเฉลี่ยของการวอลเลย์ลูกฟุตบอลมีค่าอยู่ระหว่าง 5.000 - 8.882 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าอยู่ระหว่าง 2.372 - 4.848 ครั้ง
3. ค่าเฉลี่ยของการยิงประตูมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.059 - 2.353 ลูก ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าอยู่ระหว่าง 0.903 - 1.541 ลูก
4. ค่าเฉลี่ยของการเลี้ยงลูกฟุตบอล มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 9.295 - 10.450 วินาที ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าอยู่ระหว่าง 0.671 - 1.111 วินาที
5. ความเชื่อมั่น อยู่ระหว่าง .842 - .930 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. ความเป็นปรนัย อยู่ระหว่าง .604 - .918 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. ความเที่ยงตรงอยู่ระหว่าง .774 - .947 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
8. ความสัมพันธ์แต่ละรายการเป็นรายคู่ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.23 - .740 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
9. ความสัมพันธ์แต่ละรายการกับคะแนนรวมทุกรายการ มีค่าอยู่ระหว่าง .589 - .921 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
10. เกณฑ์ปกติของทักษะกีฬาฟุตบอลแต่ละรายการมีค่าคะแนนที่ ค่าคะแนนที่อยู่ระหว่าง 32 - 69 คะแนน และคะแนนรวมทุกรายการมีค่าคะแนนที่อยู่ระหว่าง 38 - 63 คะแนน

5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

คณะกรรมการเทคนิคสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (FIFA : 1956) ได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาฟุตบอลว่า นักฟุตบอลจะต้องพัฒนาความสามารถเฉพาะตัวของตนเองให้สูงขึ้น ซึ่งประกอบด้วยทักษะสมรรถภาพ เทคนิค สิ่งเหล่านี้จะได้จากประสบการณ์ในการแข่งขันฟุตบอลระดับโลกอย่างมาก และควรจะได้เน้นถึงเรื่องเกี่ยวกับความพร้อมด้านจิตใจของนักฟุตบอล และสิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ ระเบียบวินัย

จอร์ห์นสัน (Clarke, 1979 : 279-280 ; citing Johnson. n.d.) ได้ปรับปรุงการทดสอบการเตะบอลกระทบฝาผนังสำหรับนักศึกษาระดับวิทยาลัย ซึ่งขนาดของฝาผนังจะเท่ากับประตูฟุตบอลจริง คือมีความกว้าง 24 ฟุต สูง 8 ฟุต เส้นเริ่มห่างจากฝาผนัง +15 ฟุต การทดสอบจะเลือกเอาครั้งที่ดีที่สุดในการทดสอบ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 วินาที ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะฟุตบอลของจอร์ห์นสันมีค่าความเชื่อมั่น 0.92
2. ค่าความเที่ยงตรงสำหรับผู้เรียนวิชาฟุตบอลเท่ากับ 0.98
3. ค่าความเที่ยงตรงสำหรับนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาเท่ากับ 0.94
4. ค่าความเที่ยงตรงสำหรับนักกีฬาทีมลำดับที่ 1, 2 และ 3 ของวิทยาลัยเท่ากับ 0.58, 0.89 และ 0.81 ตามลำดับ

โคแวกส์ (Barrow, 1979 : 284-285; citing Kovacs. n.d.) ได้ศึกษาแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถโดยทั่วไปในกีฬาฟุตบอล และเจาะจงให้เป็นพื้นฐานในกีฬาฟุตบอล เพื่อทำนายความสามารถก่อนที่จะลงเล่นในสนามจริง แบบทดสอบที่ใช้คือ การเตะบอล (Bounce a Soccer Ball) โดยใช้เท้า เข่า ต้นขา ไหล่ ศีรษะ หรือใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้ทุกส่วน ยกเว้นมือและแขน โดยเตะให้ได้มากที่สุดภายใน 45 วินาที ในพื้นที่วงกลมรัศมี 9 ฟุต การเตะบอลอนุญาตให้ลูกฟุตบอลกระดอนพื้นได้ 4 ครั้ง ครั้งละ 45 วินาที ให้มีการพักระหว่างการทดสอบแต่ละครั้ง การคิดคะแนนจะคิดรวมผลการเตะบอลทั้ง 4 ครั้ง การศึกษาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ใช้แบบทดสอบของแมคโคเนลล์ และการใช้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญเป็นเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักกีฬาฟุตบอล 38 คน โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ผลการวิจัยปรากฏว่า เกณฑ์ความเที่ยงตรงกับแบบทดสอบของแมคโคเนลล์ของกลุ่มรวม นักกีฬาและประเมินค่าของกลุ่มนักกีฬามีค่าเท่ากับ 0.37 และกลุ่มผู้เริ่มเล่นมีค่าเท่ากับ 0.79 การศึกษาความเชื่อมั่นกลุ่มรวม นักกีฬา และกลุ่มผู้เริ่มเล่นมีค่าเท่ากับ 0.93, 0.97 และ 0.95 ตามลำดับ ซึ่งแบบทดสอบนี้จะมีความเที่ยงตรงในกลุ่มผู้เริ่มเล่นมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ แต่ทุกกลุ่มมีค่าความเชื่อมั่นสูงใกล้เคียงกัน กลุ่มนักกีฬามีค่าเท่ากับ 0.37 และกลุ่มผู้เริ่มเล่นมีค่าเท่ากับ 0.79 การศึกษาความเชื่อมั่นกลุ่มรวม กลุ่ม

นักกีฬาและกลุ่มผู้เริ่มต้นมีค่าเท่ากับ 0.97, 0.97 และ 0.95 ตามลำดับ ซึ่งแบบทดสอบนี้จะมี ความเที่ยงตรงในกลุ่มผู้เริ่มต้นมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ แต่ทุกกลุ่มมีค่าความเชื่อมั่นสูงใกล้เคียงกัน ได้ สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลขึ้น ซึ่งประกอบไปด้วย 4 รายการคือ

1. ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลกระทบฝาผนัง
2. การเลี้ยงลูกฟุตบอล
3. ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลโค้ง
4. การเตะลูกฟุตบอล

โดยใช้นักศึกษาชายระดับวิทยาลัยเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่า

1. ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้เกณฑ์จากผู้เชี่ยวชาญ มีดังนี้
  - 1.1 ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลกระทบฝาผนัง มีค่าเท่ากับ 0.88
  - 1.2 การเลี้ยงลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.92
  - 1.3 ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลโค้ง มีค่าเท่ากับ 0.94
  - 1.4 การเตะลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.96
  - 1.5 การทดสอบรวมทุกรายการ มีค่าเท่ากับ 0.98
2. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยการทดสอบซ้ำ (Test Retest) มีดังนี้
  - 2.1 ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลกระทบฝาผนัง มีค่าเท่ากับ 0.97
  - 2.2 การเลี้ยงลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.99
  - 2.3 ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลโค้ง มีค่าเท่ากับ 0.99
  - 2.4 การเตะลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.99

มิทเชลล์ (Clarke, 1979 : 279 ; citing Mitchell. n.d.) ได้นำแบบทดสอบทักษะฟุตบอลของ แมคโคเนลต์ไปปรับปรุงเพื่อใช้กับนักเรียนชายระดับประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้แบบ ทดสอบ การเตะบอลกระทบฝาผนังที่มีความกว้าง 8 ฟุต สูง 4 ฟุต เส้นเริ่มห่างจากฝาผนัง 6 ฟุต ทำการ ทดสอบได้ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 วินาที ผลปรากฏว่ามีความเที่ยงตรง 0.84 และมีค่าความเชื่อมั่น 0.89 มอร์โรว์ และคนอื่น ๆ (Morrow and thoers, 1995 : 278-285) ได้แบ่งชนิดของ แบบทดสอบทักษะทางกีฬาออกเป็น 4 กลุ่มเช่นเดียวกัน คือ

1. แบบทดสอบความแม่นยำ (Accuracy-based Skills tests) นิยมใช้ในการวัดผลจากการ เสิร์ฟวอลเลย์บอล เทนนิสหรือแบดมินตัน การขว้างลูกบอล การยิงลูกโทษ และการยิงประเภท ต่าง ๆ ในกีฬาบาสเกตบอล เป็นต้น สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการใช้แบบทดสอบประเภทนี้ คือ การ สร้างระบบการให้คะแนนให้มีความเชื่อถือได้ และความเที่ยงตรงให้มากที่สุด

2. แบบทดสอบวัดการปฏิบัติซ้ำ ๆ (Repetitive-performance Tests) โดยปกติเรียกว่า การตีบอลกระทบผนัง หรือการตีขึ้นไปบนอากาศ (Wall Volleys or Self-volleys) สามารถใช้วัดการตีในทักษะกีฬาประเภทที่ต้องใช้ไม้ (Racquet Sports) เช่น การตีลูกหน้ามือ หลังมือ และการส่งบอลในกีฬาวอลเลย์บอล แบบทดสอบประเภทนี้นับว่ามีความเชื่อถือได้สูง แต่ถ้ากระบวนการในการสร้างไม้ดีก็อาจเกิดความไม่เหมาะสม เพราะสามารถใช้วัดทักษะได้เพียงอย่างเดียว ซึ่งไม่ครอบคลุมทักษะอื่น ๆ เท่าไรนัก ทำให้ความเที่ยงตรงลดลงไป

3. แบบทดสอบการเคลื่อนไหวของร่างกายทั้งหมด (Total Bodily Movement Test) มักเรียกว่า แบบทดสอบวัดความเร็ว (Speed Tests) นิยมใช้กับการทดสอบการเลี้ยงบอลหรือฟุตบอล การวิ่งในกีฬาเบสบอลและซอฟท์บอล แบบทดสอบประเภทนี้นับว่ามีความเชื่อถือได้สูงมาก เพราะมีตัวแปรหลายตัวรวมทั้งการดูเวลาที่ได้จากการปฏิบัติด้วย

4. แบบทดสอบวัดระยะหรือพลังในการปฏิบัติ (Distance or Power Performance Tests) ใช้ในการเลิฟเบดมินตันและแร็กเกตบอล การขว้างลูกซอฟท์บอลและเบสบอล ซึ่งแบบทดสอบประเภทนี้มักมีปัญหาตรงที่ว่า ในการทดสอบจะต้องคิดเรื่องความแม่นยำด้วยหรือไม่ อย่างไรก็ตามแก้ปัญหาดังกล่าวได้ด้วยการกำหนดระยะทางให้สั้นเข้า

แมคโดแลนด์ (Johnson and Nelson, 1974 : 267-268; citing McDonald, 1951) ได้ศึกษาถึงการเตะลูกฟุตบอลกระทบฝาผนัง ซึ่งมีขนาดความกว้าง 30 ฟุต ส่วนสูง 11 ฟุตครึ่ง ส่วนจุดเตะลูกฟุตบอลห่างจากฝาผนัง 9 ฟุต โดยให้ผู้รับการทดสอบพยายามเตะลูกฟุตบอลไปกระทบฝาผนังให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุดในเวลา 30 วินาที ทั้งนี้เพื่อเป็นการทดสอบความสามารถทั่วไปในการเล่นกีฬาฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักศึกษาชายระดับมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย ได้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ซึ่งผลปรากฏว่า

1. นักฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัย มีค่าความเที่ยงตรง 0.94
2. นักศึกษาระดับปีที่ 2-3 มีค่าความเที่ยงตรง 0.63
3. นักศึกษาระดับปีที่ 1 มีค่าความเที่ยงตรง 0.76
4. นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยทั่วไป มีค่าความเที่ยงตรง 0.86

ฮีท และรอดเจอร์ (Heath and Rodger, 1932 :33) (อ้างถึงใน พรประทาน ต่อแต้ม (2540:11)) ได้ศึกษาค้นคว้าไว้ในปี ค.ศ.1932 เรื่อง “การศึกษาประโยชน์ของการทดสอบความรู้และทักษะฟุตบอล” (A Study the Use of Knowledge and Skill Test in Soccer) โดยสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับประถมศึกษาและผู้เล่นระดับเริ่มต้น ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบ 4 รายการคือ การเลี้ยงลูกฟุตบอล การทุ่มลูกฟุตบอล การวางเตะ

สำหรับผู้รักษาประตู และการเตะลูกฟุตบอลเสียคให้ไกล ผลปรากฏว่า แบบทดสอบนี้มีค่าความเที่ยงตรง 0.71 และมีค่าความเชื่อมั่น 0.74

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ทักษะกีฬาฟุตบอลเป็นที่ยอมรับกันว่าสิ่งที่สำคัญ ที่ใช้เป็นเครื่องวัดความสามารถในการเล่นฟุตบอลคือ ชัยชนะที่ได้จากการทำประตู ซึ่งเป็นผลจากการประสานงานการเล่นในทีมอย่างดีเยี่ยมอันสืบเนื่องมาจากพื้นฐานของการมีทักษะการเล่น เช่น การเลี้ยงลูกฟุตบอล การหยุดลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล การส่งลูกฟุตบอล และการยิงประตู ในลักษณะต่าง ๆ ด้วยความแม่นยำนั่นเอง ซึ่งหากทีมฟุตบอลใดที่มีนักกีฬาที่มีทักษะพื้นฐานในการเล่นฟุตบอลที่ดี ย่อมทำให้ทีมประสบความสำเร็จตามที่ทีมคาดหวังได้

จากความสำคัญดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าควรได้มีการทดสอบและประเมินความสามารถพื้นฐานของนักกีฬาฟุตบอล โดยใช้รูปแบบการทดสอบทักษะพื้นฐานที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าสามารถนำมาใช้ทดสอบและพัฒนาทักษะในการเล่นกีฬาฟุตบอล ได้เป็นแนวทางในการฝึกเพื่อพัฒนาทักษะฟุตบอล ผู้วิจัยคาดหวังว่ารูปแบบที่ผู้วิจัยนำมาใช้ทดสอบในครั้งนี้ จะสามารถนำมาใช้เป็นวิธีการพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลต่อไป